

Kromě toho bylo auto zařízeno na velkou rychlost (110 km), takže jeho sestavení a hnací síla zvyšovaly nebezpečí, spojené s jeho používáním. Tyto zjištěné skutečnosti dovolují, by trestný čin obžalovaného byl posuzován i podle Šu 337 tr. zák. a není tu proto důvodu zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř. Bezdůvodnou zmatečnou stížností bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2665.

Z pravidla, předjížděti po pravé straně, jsou přístupny výjimky, je-li toho ze zvláštních důvodů třeba (na př. k zamezení srážky s cyklistou jedoucím po pravé straně).

(Rozh. ze dne 18. února 1927, Zm I 601/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. září 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil témuž nalézacímu soudu, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti uplatňující důvody zmatečnosti podle čís. 5, 9 a) a 10 Šu 281 tr. ř., dlužno přiznati oprávnění. Nalézací soud uznal obžalovaného vinným přečinem podle Šu 335 tr. zák. vzav za zjištěno, že vinu na smrti Josefa K-a má obžalovaný, poněvadž jel rychle a neopatrně. Ohledně rychlosti jízdy právem vytýká stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 5 Šu 281 tr. ř., že výrok nalézacího soudu o rozhodných skutečnostech je neúplný, pokud napadený rozsudek v tomto směru pomíjí úplně mlčením posudek znalce ing. N-a, který prohlásil, že obžalovaný nepřekročil dovolené rychlosti. Z toho plyne, že skutkový závěr rozsudkový, že obžalovaný jel rychle, trpí zřejmou neúplností, která činí řízení v dotčené části zmatečným podle čís. 5 Šu 281 tr. ř. Ona okolnost nevyklučovala by arci přečinu podle Šu 335 tr. zák. po stránce neopatrné jízdy. Než v tomto směru správně vytýká stížnost rozsudku nesprávné právní posouzení, dospěl-li nalézací soud k závěru, že je bezvýznamno, zda jel cyklista K. po pravé či levé straně silnice. Je-li na pravé straně silnice cyklista, který na dané znamení neodbočil na levo a tak neumožnil automobilu předjetí na pravo, jak předpisuje § 2 nařízení místodržitelství v Praze ze dne 21. června 1886, čís. 49.165 čís. 54 z. zák. pro Čechy (platného pro silnice říšské), po případě § 2 zák. ze dne 15. června 1866, čís. 47 z. zák. pro Čechy (platného pro ostatní veřejné silnice mimo Prahu), kteréžto nařízení zavazuje i cyklisty, vrátkou se stává výtká činěná v rozsudku obžalovaného, že jel neopatrně, poněvadž nezařídil podle onoho zákonného ustanovení směr jízdy na pravo, kdyžť přece mohl nejen počítati s možností, nýbrž přímo s jistotou, že cyklista zůstane i nadále na pravé straně silnice, poněvadž byla volnou toliko levá strana silnice, takže musil, by nevrazil do cyklisty, jeti toliko po její levé straně. Pak-li jel cyklista stále na pravé straně, ne-

porušil obžalovaný onoho předpisu silničního řádu, jel-li s přiměřenou rychlostí po levé straně a nepředjížděl-li v pravo, neboť i silniční řád dovoluje výjimku z tohoto pravidla, je-li toho ze zvláštních důvodů třeba (viz § 2 onoho předpisu). Takový zvláštní důvod tu byl, neboť obžalovaný nemohl — jak řečeno — předjetí na pravo, nechtěl-li zaviniti hrozící srážku s cyklistou. Pro správné posouzení tohoto případu je tedy rozhodným zjištění, na které straně silnice jel cyklista, jakož i té okolnosti, že podle znalce Ing. N-a přímo vinu na smrtelném úrazu má cyklista sám. Dlužno totiž uznati, že kdyby automobilista za okolností, že cyklista jel stále na pravé straně, předjel na pravou stranu, musil by přímo vraziti do cyklisty, čímž by zavinění jeho bylo samozřejmé. Byl-li však pokus obžalovaného srážce zabrániti, zmařen tím, že cyklista, když již bylo pozdě, strhl kolo na levou stranu, tu by nebylo lze klásti obžalovanému za vinu srážku, pak-li skutečně nemohl předvídati, že cyklista náhle a neočekávaně v posledním okamžiku změnil nesprávný směr cesty. Zjištění okolností, po které straně silnice jel vlastně cyklista, je tedy důležitým pro otázku předvídatelnosti nebezpečí. Nalézací soud, shledav stěžovatelovu vinu, nezabýval se vůbec jeho předvídatelností možného ohrožení cyklisty, totiž otázkou, zda byl si obžalovaný za daných okolností vědom nebezpečí s jeho jednáním neb opomenutím spojeného (nedbalost vědomá) nebo zda si neuvědomil toho nebezpečí následkem nedostaku povinné péče a pozornosti. Zbývá ještě znalcem N-em zjištěná neopatrnost obžalovaného, že, jakkoli převzal řízení auta od V-a, nepřesedl, nýbrž odšoupl toliko V-a stranou od volantu, takže nebylo tu záruky úplného ovládnutí ani řízení stroje, poněvadž obžalovaný neměl po ruce brzdy. Než ohledně této okolnosti je napadený rozsudek otřesen v otázce příčinné souvislosti, poněvadž je pochybným, dospěl-li by nalézací soud k tomuto závěru i tehdy, kdyby byl hodnotil výpověď onoho znalce a zabýval se i tím, že cyklista K. jel stále po pravé straně a teprve v posledním okamžiku zahnul na levo. Pro předvídatelnost nehody bude na váhu padati nejen ta okolnost, na které straně cyklista jel, nýbrž též jak jel, zda jel nejistě, zda se kymácel a zda panující silný vítr mu jistě řízení kola znemožňoval. Pak-li obžalovaný nejistotu cyklisty zpozoroval, měl své jednání podle toho zařídit. Z těchto úvah bylo tedy, aniž bylo třeba zabývat se dalšími vývody zmateční stížnosti v tomto směru, jakož i zmatečným důvodem podle čís. 10 Šu 281 tr. ř., vyhověti zmateční stížnosti, zrušiti napadený rozsudek jako zmatečný a podle Šu 288 čís. 1 a 3 tr. ř. uznati dále, jak se stalo.

Čís. 2666.

Není věcí znalců sdělovati soudu své názory o právních otázkách. Řidič automobilu nezodpovídá, zachoval-li se jinak podle daných předpisů, za vlastní neopatrnost chodců, jdoucích po stranách silnice, nebylo-li tu zevních známek na ni upozorňujících (§§ 335, 337 tr. zák.). Subjektivní skutková podstata Šu 335 tr. zák.

(Rozh. ze dne 18. února 1927, Zm I 694/26).